

Ο δολοφόνος
δεν χτυπάει πάντα
μία φορά...

ΒΡΑΒΕΙΟ
ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
**DIAMOND
DAGGER**
2017

Ann Cleeves

ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΣΤΡΑΠΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βιβλία της Ann Cleeves

Στη σειρά με την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ, τα βιβλία της οποίας κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Κλειδάριθμος:

Υγρός θάνατος
Βουβές κραυγές
Ένοχο παρελθόν
Παγίδα για κοράκια
Γυάλινο δωμάτιο
Σιωπηλοί μάρτυρες

Στη σειρά Σέτλαντ, τα βιβλία της οποίας κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Κλειδάριθμος:

Μαύρα φτερά
Λευκές νύχτες
Κόκκινα οστά
Γαλάζια αστραπή

Άλλα βιβλία:

A Bird in the Hand
Come Death and High Water
Murder in Paradise
A Prey to Murder
A Lesson in Dying
Murder in My Backyard
A Day in the Death of Dorothea Cassidy
Another Man's Poison
Killjoy
The Mill on the Shore
Sea Fever
The Healers
High Island Blues
The Baby Snatcher
The Sleeping and the Dead
Burial of Ghosts
Dead Water
Thin Air
Cold Earth

Κεφάλαιο 1

Η Φραν καθόταν με τα μάτια κλειστά. Το μικρό αεροπλάνο βυθίστηκε απότομα σαν να έπεφτε από τον ουρανό, ισορρόπησε ξανά για λίγο και στη συνέχεια έγειρε, θυμίζοντας τρενάκι του λούνα παρκ. Άνοιξε τα μάτια της και είδε μπροστά τους έναν γκρίζο απόκρημνο βράχο. Βρίσκονταν αρκετά κοντά του, ώστε να διακρίνει τις λευκές πινελιές από τις κουτσουλιές των πουλιών, όπως και τις φωλιές της προηγούμενης άνοιξης. Από κάτω, η θάλασσα έμοιαζε να βράζει. Σταγόνες και λευκός αφρός αιχμαλωτίζονταν από τον δυνατό άνεμο και στροβιλίζονταν πάνω από την επιφάνεια του νερού.

Γιατί δεν κάνει κάτι ο πιλότος; Γιατί κάθεται ατάραχος ο Τζίμι και περιμένει μέχρι να σκοτωθούμε;

Φαντάστηκε τη σύγκρουση, το αεροπλάνο να πέφτει στον βράχο, τις τσακισμένες λαμαρίνες και τα τσακισμένα σώματα. Καμία πιθανότητα επιβίωσης. *Έπρεπε να είχα κάνει τη διαθήκη μου. Ποιος θα φροντίσει την Κάσι;* Αμέσως μετά συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που φοβόταν για τη σωματική της ακεραιότητα και την κυρίευσε ένας ηλίθιος πανικός που βραχυκύκλωσε το μυαλό της και πάγωσε τη σκέψη της.

Στη συνέχεια το αεροπλάνο κέρδισε κάποιο ύψος, καταφέρνοντας να αποφύγει την τελευταία στιγμή την κορυφή του βράχου. Ο Πέρεζ της έδειχνε τα αξιοθέατα: το

Νορθ Χείβεν, το ερευνητικό κέντρο στο Νορθ Λάιτ, το Γουόρντ Χιλ. Την ώρα που έπαιρναν στροφή για να προσγειωθούν, η Φραν είχε την αίσθηση ότι ο πιλότος δυσκολευόταν να κρατήσει σταθερό το αεροπλάνο κι ότι ο Πέρεζ προσπαθούσε να της αποσπάσει την προσοχή. Τελικά βρέθηκαν στο έδαφος, να διασχίζουν αναπηδώντας τον διάδρομο προσγείωσης.

Ο Νιλ, ο πιλότος, έμεινε εντελώς ακίνητος για λίγο, με τα χέρια ακουμπισμένα στο πηδάλιο. Εκείνη τη στιγμή η Φραν σκέφτηκε πως ίσως είχε τρομάξει όσο και η ίδια.

«Μια χαρά τα κατάφερες», είπε ο Πέρεζ.

«Τι να πω;» Ο Νιλ χαμογέλασε φευγαλέα. «Χρειαζόμαστε την πρακτική εξάσκηση για τις πτήσεις αεροδιακομιδής. Πάντως, κάποια στιγμή σκέφτηκα ότι ίσως αναγκαζόμασταν να γυρίσουμε πίσω.» Για να προσθέσει πιο επιτακτικά: «Ωρα να φεύγετε οι δυο σας. Έχω να παραλάβω ένα σωρό επισκέπτες και το δελτίο λέει ότι ο καιρός θα επιδεινωθεί. Δεν θέλω ν' αποκλειστώ στο νησί ολόκληρη τη βδομάδα.»

Στον διάδρομο περίμεναν κάποιοι λιγοστοί επιβάτες, με τις πλάτες γυρισμένες στον άνεμο, προσπαθώντας να κρατηθούν όρθιοι. Οι αποσκευές του Πέρεζ και της Φραν είχαν ήδη ξεφορτωθεί και ο Νιλ έγνεφε σε όσους περίμεναν να επιβιβαστούν. Η Φραν διαπίστωσε ότι έτρεμε. Ένιωσε να κρυώνει βγαίνοντας από την πνιγνή καμπίνα του μικρού αεροσκάφους, ήξερε όμως ότι αυτό οφειλόταν και στον φόβο της. Και στο άγχος της για την επικείμενη συνάντησή της με όσους περίμεναν την άφιξή τους, την οικογένεια και τους φίλους του Πέρεζ. Το μέρος αυτό, το Φερ Άιλ, αποτελούσε κομμάτι του εαυτού του. Εδώ είχε

μεγαλώσει, ενώ η οικογένειά του ζούσε εδώ επί πολλές γενιές. Τι γνώμη θα σχημάτιζαν για εκείνη;

Σκέφτηκε πως η κατάσταση έμοιαζε με μια τρομερά δύσκολη συνέντευξη για δουλειά και, αντί να εμφανιστεί ήρεμη και συγκροτημένη, με το χαμόγελο στα χείλη –συνήθως ήταν εξαιρετικά γοητευτική–, είχε φτάσει κυριευμένη από τον τρόμο της πτήσης, με αποτέλεσμα να μοιάζει με τρεμάμενο, βουβό ράκος.

Πάντως, γλίτωσε από την υποχρέωση να αντιδράσει αμέσως, καθώς ο Νιλ είχε τελειώσει με την επιβίβαση και τροχοδρομούσε προκειμένου να ξεκινήσει το ταξίδι της επιστροφής προς το αεροδρόμιο Τίνγκγουολ του Μείνλαντ. Ο θόρυβος των κινητήρων ήταν πολύ κοντινός και δυνατός για να μπορέσουν να μιλήσουν. Υπήρξε μια στιγμιαία παύση πριν ακουστεί ξανά ο βρυχηθμός των κινητήρων και το αεροπλάνο πέρασε τρίζοντας από μπροστά τους και απογειώθηκε. Έμοιαζε εύθραυστο και μικρό σαν παιχνίδι, έτσι όπως το παράσερνε ο δυνατός άνεμος. Έκανε μια στροφή πάνω από τα κεφάλια τους και εξαφανίστηκε προς τον βορρά, μοιάζοντας πιο σταθερό αυτή τη φορά. Γύρω της η Φραν αντιλήφθηκε μια συλλογική ανακούφιση. Σκέφτηκε ότι η αντίδρασή της για τους κινδύνους της πτήσης δεν ήταν υπερβολική. Δεν οφειλόταν σε κάποια υστερία, επειδή καταγόταν απ' τον νότο. Δεν ήταν εύκολο να ζεις σε αυτό το μέρος.

Κεφάλαιο 2

Η Τζέιν έριξε τα κομμάτια της μαργαρίνης στο αλεύρι και άρχισε να ζυμώνει. Προτιμούσε τη γεύση του βουτύρου στα σκόουν, όμως το ερευνητικό κέντρο είχε σφιχτό προϋπολογισμό και οι παρατηρητές πουλιών πεινούσαν τόσο πολύ όταν έρχονταν για το μεσημεριανό φαγητό, που κατά τη γνώμη της δεν το πρόσεχαν. Σταμάτησε για μια στιγμή όταν άκουσε το αεροπλάνο να περνάει από πάνω και χαμογέλασε. Είχε φύγει, λοιπόν. Καλό αυτό. Σήμαινε ότι είχαν αναχωρήσει τουλάχιστον πέντε παρατηρητές που έμεναν στο κέντρο. Μικρότερος αριθμός επισκεπτών ισοδυναμούσε με λιγότερη δουλειά για τη μαγείρισσα, άσε που, όταν αποκλείονταν εξαιτίας του καιρού, γίνονταν δύστροποι και αγανακτούσαν. Διασκέδαζε όποτε έπρεπε να εξηγήσει σε κάποιον μεγαλοεπιχειρηματία ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πληρώσει για να φύγει από το νησί –σε περίπτωση θύελλας, κανένα αεροπλάνο ή πλοίο δεν εκτελούσε δρομολόγια, όσα χρήματα και αν πρόσφεραν στον καπετάνιο ή στον πιλότο· παρ' όλ' αυτά δεν της άρεσε η ατμόσφαιρα που επικρατούσε όταν οι επισκέπτες αποκλείονταν παρά τη θέλησή τους. Αισθάνονταν όμηροι και αντιδρούσαν με διάφορους τρόπους. Ορισμένοι βυθίζονταν στην απάθεια και παραιτούνταν, άλλοι θύμωναν παράλογα.

Πρόσθεσε ξινόγαλα στο μείγμα. Παρόλο που έφτιαχνε μια δόση σκόουν κάθε μέρα και θεωρούσε ότι μπορούσε να το κάνει με κλειστά μάτια, ζύγιζε το αλεύρι όπως και το γάλα. Έτσι λειτουργούσε: με προσοχή και ακρίβεια. Ένα κομμάτι τυρί είχε μείνει εκτός συσκευασίας και έπρεπε να χρησιμοποιηθεί, οπότε το έτριψε και το πρόσθεσε στο μείγμα. Της πέρασε από το μυαλό πως, αν την επομένη δεν έφευγε το πλοίο, θα έπρεπε να φτιάξει ψωμί. Ο καταψύκτης ήταν σχεδόν άδειος. Πίεσε τη ζύμη για τα σκόουν, την έκοψε σε στρογγυλά κομμάτια και τα τοποθέτησε στο ταψί, κολλητά μεταξύ τους, ώστε να φουσκώσουν όπως έπρεπε. Ο φούρνος ήταν ήδη ζεστός και η Τζέιν έβαλε μέσα το ταψί. Όταν ανασηκώθηκε, είδε μια σιλουέτα με πράσινο αδιάβροχο να περνάει από το παράθυρο. Οι τοίχοι των παλιών κτισμάτων του φάρου είχαν πλάτος περίπου ένα μέτρο και οι σταγόνες είχαν θολώσει το τζάμι με αλάτι, περιορίζοντας την ορατότητα, όμως πρέπει να ήταν η Άντζελα, που επέστρεφε μετά την επιθεώρηση των παγίδων για τα πουλιά.

Ήταν η δεύτερη σεζόν της Τζέιν στο ερευνητικό κέντρο του Φερ Άιλ. Είχε έρθει την περασμένη άνοιξη. Είχε δει μια αγγελία σε ένα περιοδικό για τη ζωή στην ύπαιθρο και είχε υποβάλει την αίτησή της χωρίς δεύτερη σκέψη. Παρορμητικά. Ίσως η πρώτη αυθόρμητη πράξη της ζωής της. Για να ακολουθήσει ένα είδος τηλεφωνικής συνέντευξης.

«Γιατί θέλετε να περάσετε το καλοκαίρι στο Φερ Άιλ;»

Όπως είναι φυσικό, η Τζέιν ανέμενε την ερώτηση· ό-
ταν εργαζόταν στον τομέα του Ανθρώπινου Δυναμικού,
είχε πάρει αμέτρητες συνεντεύξεις από υποψήφιους. Είχε

δώσει μια απάντηση λέγοντας κάτι ουδέτερο και αξιοπρεπές, ότι είχε ανάγκη από μια πρόκληση, ένα διάστημα για να αποφασίσει τι θα έκανε στο μέλλον. Άλλωστε, το συμβόλαιο ήταν ορισμένου χρόνου και είχε καταλάβει ότι το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής βρισκόταν σε απόγνωση. Απέμεναν ελάχιστες βδομάδες ως το καλοκαίρι και η μαγείρισσα που ήταν προγραμματισμένο να ξεκινήσει είχε αναχωρήσει αναπάντεχα με τον φίλο της για το Μαρόκο. Η ειλικρινής απάντηση, φυσικά, θα ήταν πολύ πιο περίπλοκη:

Η σύντροφός μου αποφάσισε ότι θέλει παιδιά. Έχω τρομοκρατηθεί. Γιατί δεν αρκείται σ' εμένα; Νόμιζα ότι είχαμε τακτοποιηθεί και ήμασταν ευτυχισμένες, όμως λέει ότι την κάνω να βαριέται.

Είχε αποφασίσει να έρθει στο Φερ Άιλ περίπου όπως ένα φοβισμένο παιδί κρύβεται κάτω από τα σκεπάσματα. Προσπαθούσε να ξεφύγει από την ταπείνωση, από τη σταδιακή συνειδητοποίηση ότι στην πραγματικότητα η Ντι είχε βρει κάποια άλλη, εξίσου πρόθυμη να αποκτήσει παιδί, ότι η ίδια ήταν μόνη και σχεδόν χωρίς φίλους. Όταν της πρόσφεραν τη δουλειά στο ερευνητικό κέντρο, η Τζέιν παραιτήθηκε από τη θέση της στο Δημόσιο και, επειδή της απέμεναν μερικές μέρες άδειας, έφυγε στα τέλη της ίδιας βδομάδας. Στο γραφείο έγινε μια μικρή εκδήλωση. Σαμπάνια και κέικ. Μια δωροεπιταγή για βιβλία. Το γενικότερο συναίσθημα ήταν εκείνο της τεράστιας έκπληξης. Η Τζέιν ήταν γνωστή για τη σύνεση και την υπευθυνότητά της, την ψύχραιμη σκέψη της. Η απόφαση να παρατήσει την καριέρα της, με την πολύτιμη, αναλογική προς τον μισθό σύνταξη, και να

τινάξει τα πάντα στον αέρα για να μετακομίσει σε ένα νησί γνωστό αποκλειστικά για τα πλεχτά του, έμοιαζε εντελώς παράταιρη με τον χαρακτήρα της.

«Μα ξέρεις να μαγειρεύεις;» την είχε ρωτήσει μια συνάδελφός της, αμφιβάλλοντας αν ήταν δυνατόν η ικανή υπεύθυνη του τμήματος Ανθρώπινου Δυναμικού να ενδιαφέρεται για κάτι τόσο πεζό. Την ίδια ερώτηση είχε δεχτεί η Τζέιν και στη χαοτική τηλεφωνική συνέντευξη.

«Φυσικά», είχε πει και στις δύο περιπτώσεις, με απόλυτη ειλικρίνεια. Η σύντροφός της, η Ντι, λάτρευε να καλεί κόσμο στο σπίτι. Ήταν σκηνοθέτιδα για μια ανεξάρτητη εταιρεία παραγωγής και τα Σαββατοκύριακα το σπίτι γέμιζε κόσμο –ηθοποιούς, παραγωγούς και συγγραφείς. Η Τζέιν αναλάμβανε να ετοιμάσει το φαγητό σε όλες αυτές τις συγκεντρώσεις, από τα καναπεδάκια για τα περίφημα πάρτι τους στα μέσα του καλοκαιριού μέχρι τα πιάτα για τα επίσημα δείπνα των δώδεκα ατόμων. Την ημέρα που έφευγε από το σπίτι στο Ρίτσομοντ σέρνοντας την τεράστια βαλίτσα με τα ροδάκια, ήταν ένα ψίχουλο παρηγοριάς για την ίδια να αναρωτιέται ποιος θα αναλάμβανε τώρα πια την τροφοδοσία σε αυτές τις εκδηλώσεις. Δεν μπορούσε να φανταστεί το καινούριο αμόρε της Ντι, τη Φλόρα, με τα έντονα χαρακτηριστικά και τα λαμπερά μαλλιά, να φοράει ποδιά.

Η Τζέιν είχε φτάσει στο Φερ Άιλ χωρίς να γνωρίζει τι να περιμένει. Το γεγονός ότι δεν είχε κάνει εκ των προτέρων την παραμικρή έρευνα για το μέρος ήταν ενδεικτικό της αναστάτωσής της. Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες θα είχε ψάξει σε ιστότοπους, θα είχε πάει στη βιβλιοθήκη, θα είχε φτιάξει έναν φάκελο με σημαντικές

πληροφορίες. Όμως, η μοναδική της προετοιμασία ήταν να αγοράσει δυο τρία βιβλία μαγειρικής. Θα χρειαζόταν να ετοιμάζει χορταστικά γεύματα με συγκεκριμένο προϋπολογισμό και δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει τόσο πολύ από τον χαρακτήρα της και να μην είναι άφογη στον νέο της ρόλο.

Είχε φτάσει με το ταχυδρομικό πλοίο, τον *Καλό Ποιμένα*. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη, με ένα ελαφρύ νοτιοανατολικό αεράκι, και είχε καθίσει στο κατάστρωμα, παρατηρώντας το νησί να πλησιάζει. Αισθανόταν τον ενθουσιασμό της ανακάλυψης. Τότε είχε σκεφτεί –και εξακολουθούσε να το πιστεύει– ότι ήταν σαν να γνωρίζει μια νέα ερωμένη. Μια πρώτη, τρυφερή ματιά, για να ακολουθήσει η ολοένα και μεγαλύτερη συμπάθεια. Όταν την άνοιξη κάνει καλό καιρό, εύκολα ερωτεύεσαι το Φερ Άιλ. Οι απόκρημνοι βράχοι είναι γεμάτοι θαλασσοπούλια· το Γκισέτερ, η επίπεδη χορταριασμένη έκταση νότια του λιμανιού, είναι γεμάτη λουλούδια. Και η Τζέιν ερωτεύτηκε παράφορα το νησί. Εκτός από το νησί, ερωτεύτηκε και το ερευνητικό κέντρο. Ήταν ο παλιός φάρος –αυτόματος τώρα πια– που ορθωνόταν μεγαλοπρεπής και απομονωμένος πάνω από τους ψηλούς γκρίζους γκρεμούς. Η Τζέιν είχε μεγαλώσει στα προάστια και δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα ζούσε σε ένα μέρος τόσο άγριο ή συναρπαστικό. Σκεφτόταν ότι εδώ θα μπορούσε να γίνει ένα πολύ διαφορετικό άτομο από τη συνεσταλμένη γυναίκα που δεν είχε καταφέρει να ορθώσει το ανάστημά της στην Ντι. Η κουζίνα έγινε αμέσως το βασίλειό της. Ήταν μεγάλη και θολωτή. Κάποτε ήταν το σαλόνι του

επικεφαλής φαροφύλακα και περιλάμβανε ένα τζάκι και δύο παράθυρα με θέα προς τη θάλασσα. Μόλις έφτασε, πριν καν αδειάσει τη βαλίτσα της, φρόντισε να αναδιατάξει την κουζίνα ώστε να τη βολεύει. Ήταν ακόμα νωρίς για να υπάρχουν φιλοξενούμενοι, όμως το προσωπικό είχε ανάγκη από φαγητό.

«Τι σχεδιάζατε να φάτε για βραδινό;» είχε ρωτήσει καθώς δίπλωνε τα μανίκια του βαμβακερού της πουκαμίσου και φορούσε την αγαπημένη της μακριά μπλε ποδιά. Δεν είχε λάβει απάντηση κι έτσι είχε κοιτάξει στο ψυγείο και στη συνέχεια στον καταψύκτη. Στο ψυγείο υπήρχε ένα ανοξείδωτο μπολ με βραστό ρύζι σκεπασμένο με μεμβράνη και στον καταψύκτη λίγος καπνιστός μπακαλιάρος. Είχε ετοιμάσει στα γρήγορα μια μεγάλη κατσαρόλα με το ρύζι και το καπνιστό ψάρι, χρησιμοποιώντας κανονικό βούτυρο, παρά το κόστος, και βραστά αυγά κομμένα σε μεγάλα κομμάτια. Είχαν φάει στο τραπέζι της κουζίνας. Η συζήτηση αφορούσε τις φωλιές των πετρόκληδων και τους αριθμούς των πουλιών. Κανένας δεν τη ρώτησε γιατί αποφάσισε να έρθει στο Φερ Άιλ και να εργαστεί ως μαγείρισσα.

Αργότερα, ο Μόρις είχε πει ότι ήταν σαν να είχε αναλάβει δράση η Μαίρη Πόπινς. Όλοι κατάλαβαν πως τα πάντα θα πήγαιναν μια χαρά. Η Τζέιν δεν έπαψε στιγμή να καμαρώνει γι' αυτό το σχόλιο.

Από τη μυρωδιά κατάλαβε ότι το ψήσιμο είχε σχεδόν ολοκληρωθεί. Έβγαλε το ταψί και το ακούμπησε στο τραπέζι, τοποθέτησε κάπως πιο αραιά τα σκόουν προκειμένου να ψηθούν και εσωτερικά και ξανάβαλε το ταψί στον

φούρνο. Προγραμματίισε τον χρονοδιακόπτη στα τρία λεπτά, αν και δεν ήταν απαραίτητο. Σε αυτή την κουζίνα, δεν υπήρχε περίπτωση να καεί φαγητό. Τουλάχιστον για όσο διάστημα ήταν υπεύθυνη η Τζέιν.

Η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκε ο Μόρις. Φορούσε φανελένιο πουκάμισο και γκρι ζακέτα, κοτλέ παντελόνι που σακούλιαζε στα γόνατα και δερμάτινα παπούτσια. Θύμιζε ταλαιπωρημένο πανεπιστημιακό και αυτό ακριβώς ήταν πριν μετακομίσει στο νησί με την καινούρια, νεαρή σύζυγό του. Η Τζέιν έσπευσε να ανάψει τον βραστήρα. Ο Μόρις και η Άντζελα είχαν δικό τους διαμέρισμα στο ερευνητικό κέντρο, όμως εκείνος συνήθιζε να έρχεται τα πρωινά για καφέ στη μεγάλη κουζίνα. Η Τζέιν είχε καφετιέρα και παράγγελλε κανονικό καφέ από το Λέρικ. Τον μοιραζόταν μόνο με τον Μόρις.

«Το αεροπλάνο απογειώθηκε κανονικά», της είπε.

«Ναι, το άκουσα.» Έκανε μια παύση, γέμισε την καφετιέρα και, στη συνέχεια, έβγαλε τα σκόουν από τον φούρνο τη στιγμή που άρχισε να ηχεί ο χρονοδιακόπτης. «Πόσοι φιλοξενούμενοι απέμειναν;»

Ο Μόρις είχε μεταφέρει με το Land Rover τους επισκέπτες που θα αναχωρούσαν και τις αποσκευές τους ως το αεροπλάνο. «Μόλις τέσσερις», είπε. «Έφυγαν μέχρι και ο Ρον με τη Σου Τζονς. Άκουσαν την πρόγνωση του καιρού και δεν ήθελαν να αποκλειστούν.»

Η Τζέιν μετέφερε τα σκόουν σε μια σχάρα, για να κρυώσουν. Ο Μόρις πήρε αφηρημένος ένα, το έκοψε στη μέση και άρχισε να αλείφει βούτυρο στα δυο κομμάτια.

«Ήρθε ο Τζίμι Πέρεζ με τη νέα του σύντροφο», συνέχισε, με το στόμα γεμάτο. «Τους περίμεναν ο Τζέιμς και η

Μαίρη. Η κακομοίρα! Είχε πανιάσει όταν βγήκε από το αεροπλάνο. Δεν την αδικώ. Ούτ' εμένα θα μου άρεσε μια τέτοια πτήση.»

Ο Μόρις ήταν ο διαχειριστής του κέντρου. Ήταν ένα μέρος όπου γίνονταν επιστημονικές μελέτες, όμως λειτουργούσε και ως χώρος διαμονής για τους επισκέπτες φυσιοδίφες ή όσους ενδιαφέρονταν να γνωρίσουν το πιο απομακρυσμένο κατοικημένο νησί της Βρετανίας. Τον Σεπτέμβριο, το μέρος ήταν γεμάτο με παρατηρητές πουλιών. Η αποδημητική περίοδος ήταν στο αποκορύφωμά της και μία βδομάδα με ανατολικούς ανέμους είχε ως αποτέλεσμα να φτάσουν στο Φερ Άιλ δύο είδη καινούρια για τη Βρετανία και μερικά, μάλλον ασήμαντα, σπάνια είδη. Τώρα, στα μέσα Οκτωβρίου, με το μετεωρολογικό δελτίο να προβλέπει έντονους δυτικούς ανέμους, το κέντρο ήταν σχεδόν άδειο. Ο Μόρις είχε συνταξιοδοτηθεί πρόωρα από το πανεπιστήμιο, προκειμένου να αναλάβει τον ένδοξο ρόλο του ξενοδόχου. Η Τζέιν δεν ήταν σίγουρη πώς ένιωθε ο Μόρις γι' αυτό ούτε της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό να γίνει αδιάκριτη και να ρωτήσει.

Όμως ήξερε πως, αν κάτι λάτρευε ο Μόρις στο ερευνητικό κέντρο, ήταν τα κουτσομπολιά. Ίσως και να μην ήταν πολύ διαφορετική η κατάσταση από τις ελαφρώς κακιασμένες κουβέντες στο εντευκτήριο των καθηγητών κάποιου μικρού πανεπιστημίου. Ήταν λες και ο Μόρις μάθαινε όλα όσα συνέβαιναν χωρίς την παραμικρή προσπάθεια. Η Τζέιν κρατούσε αποστάσεις από τους περισσότερους νησιώτες. Ήξερε και συμπαθούσε τη Μαίρη Πέρεζ, που περιστασιακά την καλούσε για φαγητό στο

Σπρίνγκφιλντ, όταν είχε ρεπό, όμως σε καμία περίπτωση δεν ήταν στενές φίλες.

«Ο αστυνομικός δεν είναι αυτός;» Η Τζέιν δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα. Κοίταξε το ρολόι της. Μισή ώρα μέχρι το μεσημεριανό γεύμα. Άναψε το γκάζι κάτω από τη μεγάλη κατσαρόλα με τη σούπα, την ανακάτεψε και τη σκέπασε ξανά με το καπάκι.

«Ακριβώς. Η Μαίρη ήλπιζε ότι ίσως ο γιος της επέστρεφε όταν άδειασε μια αγροικία πριν από δυο τρία χρόνια, όμως εκείνος προτίμησε να παραμείνει στο Λέρικ. Αν δεν αποκτήσει γιο, θα είναι ο τελευταίος Πέρεζ στα Σέτλαντ. Οι Πέρεζ υπάρχουν στο Φερ Άιλ από τότε που ο πρώτος ξεβράστηκε από ένα καράβι, την εποχή της Ισπανικής Αρμάδας.»

«Μια κόρη θα μπορούσε επίσης να διαιωνίσει το όνομα», είπε απότομα η Τζέιν. Σκέφτηκε ότι ειδικά ο Μόρις όφειλε να αντιλαμβάνεται τους κινδύνους των έμφυλων στερεοτύπων. Οι επισκέπτες υπέθεταν ότι εκείνος ήταν ο επόπτης του κέντρου και πως η Άντζελα ασχολούνταν με τις κρατήσεις και το νοικοκυριό. Ωστόσο, η Άντζελα ήταν η επιστήμονας. Εκείνη κατέβαινε στους απόκρημνους βράχους για να δακτυλιώσει τα θυελλοπούλια και τους κέφους, εκείνη έβγαινε με το φουσκωτό σκάφος για να καταγράψει τους αριθμούς των πουλιών, ενώ ο Μόρις απαντούσε στα τηλέφωνα, διαχειριζόταν τις οικιακές υποθέσεις και παράγγελλε το χαρτί υγείας. Επιπλέον, η Άντζελα είχε κρατήσει το επώνυμό της μετά τον γάμο, για λόγους επαγγελματικούς.

Ο Μόρις χαμογέλασε. «Φυσικά· όμως δεν είναι το ίδιο για τον Τζέιμς και τη Μαίρη. Ειδικά για τον Τζέιμς. Ήδη

έχει στενοχωρηθεί που ο Τζίμι δεν θα αναλάβει τον *Καλό Ποιμένα*. Ο Τζέιμς θέλει εγγονό.»

Η Τζέιν πήγε στην τραπεζαρία και άρχισε να στρώνει τα τραπέζια.

Η Άντζελα εμφανίστηκε αφότου οι υπόλοιποι είχαν καθίσει στα τραπέζια. Είχε περάσει από το μυαλό της Τζέιν ότι αργούσε μόνο και μόνο για να δημιουργήσει αίσθηση. Σήμερα όμως το κοινό ήταν πολύ μικρό για να θεωρηθεί ικανοποιητικό: τέσσερις επισκέπτες, η Πόπι, η κόρη του Μόρις, καθώς και το προσωπικό του κέντρου, που σίγουρα είχε συνηθίσει πια τους θεατρινισμούς της. Και βέβαια ο Μόρις, που έδειχνε να τη λατρεύει, που έδειχνε να μην τον πειράζει καθόλου η αλλαγή ρόλου στη ζωή του, αρκεί εκείνη να ήταν ευτυχισμένη.

Η Άντζελα είχε σερβιριστεί μόνη της σούπα από την κατσαρόλα που συνέχιζε να σιγοβράζει και έμεινε να τους κοιτάζει. Ήταν είκοσι χρόνια μικρότερη από τον Μόρις, ψηλή και δυνατή. Τα μαλλιά της ήταν σχεδόν μαύρα, κατσαρά και τόσο μακριά, που θα μπορούσε άνετα να καθίσει πάνω τους, και εκείνη τη στιγμή τα είχε μαζέψει και τα είχε πιάσει με μια χτένα. Τα μαλλιά ήταν το σήμα κατατεθέν της. Εμφανιζόταν τακτικά ως σχολιάστρια σε προγράμματα Φυσικής ιστορίας του BBC και εκείνο που θυμόταν ο κόσμος ήταν τα μαλλιά της. Η Τζέιν υπέθετε ότι ο Μόρις είχε κολακευτεί από το ενδιαφέρον της, τη διασημότητά της και τα νιάτα της. Γι' αυτό είχε παρατήσει τη σύζυγο που τον έπλενε, του μαγείρευε και είχε φροντίσει τα παιδιά του μέχρι να ενηλικιωθούν –αν η Πόπι μπορούσε να θεωρηθεί ενήλικη. Η Τζέιν δεν είχε γνωρίσει την

παρατημένη σύζυγο, ωστόσο αισθανόταν τεράστια συμπάθεια για κείνη.

Η Τζέιν περίμενε ότι η Άντζελα θα καθόταν μαζί τους, ότι θα οδηγούσε τη συζήτηση άμεσα και επιδέξια στις δικές της εμμονές. Συνήθως έτσι γινόταν. Όμως, η Άντζελα παρέμεινε όρθια και τότε μόνο συνειδητοποίησε η Τζέιν ότι η γυναίκα ήταν έξαλλη, τόσο θυμωμένη, που κρατούσε τη σούπα με τρεμάμενα χέρια. Άφησε πολύ προσεκτικά το πιάτο στο τραπέζι. Οι συζητήσεις στο δωμάτιο σταδιακά έσβησαν. Έξω, η καταιγίδα είχε γίνει ακόμα πιο σφοδρή, κάτι που επίσης είχαν αντιληφθεί οι πάντες. Ακόμα και μέσα από τα διπλά τζάμια άκουγαν τα κύματα να σκάνε στα βράχια και έβλεπαν τον αφρό τους να υψώνεται σαν να έφτυνε κάποιος γίγαντας.

«Ποιος μπήκε στο εργαστήριο;» Η ερώτηση διατυπώθηκε συγκρατημένα, σχεδόν ψιθυριστά, όλοι όμως αντιλήφθηκαν την οργή που έκρυβε. Μόνο ο Μόρις φάνηκε να μην το καταλαβαίνει. Καθάρισε το πιάτο του με ένα κομματάκι ψωμί και σήκωσε το βλέμμα.

«Έγινε κάτι;»

«Νομίζω ότι κάποιος έφαξε τα πράγματά μου.»

«Πήγα να ελέγξω τις κρατήσεις στον υπολογιστή. Τηλεφώνησε ο Ρότζερ για να ρωτήσει αν μπορούμε να βολέψουμε ένα γκρουπ τον επόμενο Ιούνιο και, για κάποιον λόγο, ο υπολογιστής στο διαμέρισμα δεν λειτουργούσε.»

«Δεν αναφέρομαι στον υπολογιστή, αλλά σε ένα άρθρο. Χειρόγραφο.» Η Άντζελα απευθύνθηκε στον Μόρις, όμως μίλησε αρκετά δυνατά για να την ακούσουν όλοι. Η Τζέιν ξαφνιασθηκε όταν φαντάστηκε την Άντζελα να γράφει με το χέρι. Ήταν κάτι που δεν έκανε ποτέ, με ε-

ξαίρεση ίσως τις σημειώσεις της στο πεδίο, όπου δεν είχε άλλον τρόπο καταγραφής. Η επόπτρια είχε μανία με την τεχνολογία. Ενημέρωνε ηλεκτρονικά το ημερολόγιο με τα πτηνά που είχαν εμφανιστεί στο νησί, συμπληρώνοντας κάθε βράδυ τα νέα δεδομένα στον φορητό υπολογιστή. «Λείπει», συνέχισε η Άντζελα. «Μάλλον κάποιος το πήρε.» Κοίταξε τριγύρω, περιεργάστηκε τους τέσσερις επισκέπτες, που κάθονταν όλοι μαζί σ' ένα τραπέζι, και η φωνή της δυνάμωσε ακόμα πιο πολύ. «Μάλλον κάποιος το πήρε.»

Ο επιθεωρητής Τζίμι Πέρεζ ξέρει πως η επιστροφή στην πατρίδα του, το Φερ Άιλ των Σέτλαντ, θα είναι δύσκολη. Πηγαίνει να παρουσιάσει στους γονείς του την αρραβωνιαστικιά του, τη Φραν, και στο απομονωμένο νησί –όπου οι πάντες γνωρίζονται μεταξύ τους– οι ξένοι είναι καλοδεχούμενοι, αλλά αντιμετωπίζονται πάντα με δυσπιστία.

Όσο βρίσκεται στο Φερ Άιλ, στο διάσημο παρατηρητήριο πτηνών του νησιού ανακαλύπτεται το πτώμα μιας γυναίκας με φτερά πλεγμένα στα μαλλιά της. Καθώς οι φθινοπωρινές θύελλες μαίνονται αποκόβοντας το νησί από τον υπόλοιπο κόσμο, ο Τζίμι αναγκάζεται να διερευνήσει την υπόθεση χωρίς καμία βοήθεια, με τον παλιό παραδοσιακό τρόπο. Σύντομα συνειδητοποιεί ότι δεν πρόκειται για έγκλημα πάθους, αλλά για έναν φόνο προμελετημένο, εκτελεσμένο ψυχρά και διεξοδικά.

Μέχρι να κοπάσει η θύελλα, δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Και ο Τζίμι αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να κινηθεί πολύ γρήγορα –όσο ο καιρός κρατάει τον δολοφόνο καθηλωμένο στο μικροσκοπικό νησί...

«Ένα συναρπαστικό θρίλερ, πανέμορφα δομημένο, σαν να βγήκε από τη χρυσή εποχή του παραδοσιακού αστυνομικού μυθιστορήματος...

Ένα εκπληκτικό ατμοσφαιρικό μυθιστόρημα.»

–Frances Fyfield, βραβευμένος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635

info@kldarithmos.gr www.kldarithmos.gr

www.facebook.com/kldarithmos.gr

ISBN 978-960-461-803-3

